

Dones atrapades

Inauguració: divendres 3 d' octubre a les 20 h

Cristina Guzmán Traver

Si hi ha una constant en l'obra de l'escultora Cristina Guzmán Traver és sempre el seu caràcter reivindicatiu. En obres anteriors havia assolit la difícil representació de la lluita de les dones contra tot tipus de violència, però sempre amb un estil propi, cridant en silenci la seva protesta, el seu rebuig. Dones quietes, callades, amb la tranquil·litat i seguretat que els atorga la convicció en les seves idees. Ara, en aquesta exposició, dona un pas més, arribant a la representació de la marginació que moltes dones assumeixen com pròpia, és una discriminació imposada, de gènere, assimilada pel pas de les generacions, conformista davant una vida que els ve donada al néixer i davant

la qual només protesten amb la seva acceptació, amb la seva serenitat.

Dones atrapades per una història, per una vida en la qual han participat però gairebé mai decidit. Captives d'un món ple de gèneres, religions, països, classes i ètnies. Vivint sota la foscor de la seva pròpia realitat i obligades socialment a renunciar a la seva identitat, però sempre fermes en la seva esperança, l'arribada d'aquest moment en el qual tots, homes i dones, asseuen l'autèntica necessitat d'un equilibri igualitari, d'una il·lusió, d'un somni fet realitat.

Les seves escultures no tenen rostre en un crit de crida a la societat, tots podem identificar-nos amb elles, amb les seves censures i la seva marginació, amb els seus desitjos truncats i amb els seus somnis. Són formes tancades però en les quals sempre es permet contemplar l'interior de la seva obra, allí on descansen els seus sentiments. Transmeten amb les seves línies una necessitat imperiosa, la de destapar aquests rostres, alliberar les seves esperances, veure el seu interior, en un intent de compartir els seus anhels i intentar fer-los factibles.

Sobresortint d'entre les seves formes geomètriques, pures i senzilles, un únic tret, el més destacat, és aquesta mirada esbossada, serena, si es vol trista però mai resignada, és una mirada que reflecteix seguretat, saviesa, essències del saber enfrontar-se a la vida i esperances davant la mateixa, que ens arriba a implicar, de manera activa, en una possible obertura cap a una nova societat.

Mirades que ens delaten com còmplices involuntaris d'una marginació atàvica, com consentidores d'una situació contínua. Són mirades que arriben a penetrar en la nostra més íntima consciència i que ens impliquen en una possible lluita comuna, la d'una respectuosa igualtat.

Guzmán complementa la seva exposició amb una mostra fotogràfica sobre el procés d'elaboració de les figures en un intent de mostrar-nos el component intern, els sentiments i utopies d'unes dones que, sense diferències de races i desproveïdes de la seva capa externa i social, se'ns revelen en tota la seva plenitud humana.

En definitiva ens trobem davant la representació de la no violència en contra de la mateixa, de la resposta callada però constant, de la lluita serena, de l'equilibri, del saber estar sempre prop, molt prop de la terra.

Antonio Mateo Montañés

Galeria Espai Assaig

Joan Fuster, 14

12540 Vila-real

0034 647665076

www.assaigdalmu.com

3 al 31 de Octubre de 2008